

Bácskai tavasz

Mint mosó asszony a teknője fölé,
Vályúra görnyed a gémeskút,
Gőzöl a róna, habzik a felhő,
Égre feszített kötél a dülőút.

Nem igaz, hogy a halál örök,
Mi agyunkat tüskéként szúrja,
Ősszel elhal a róna is,
De tavaszkor föltámad újra.

Zöld selymek száradnak a napon,
Harmatban fürdő búzatáblák,
Virágos szőnyegek a rétek,
Nem szőnek szebbet a perzsák.

Százsor szebb színben, mint egykor,
Tündöklő fényben, frissen,
Ne csüggedj munkásom, testvér!
Ezen a tájon te lehetsz az isten.

Hegyen, és völgyben, dalol a munka,
Tavasz van, fény, és virág,
Negyvenbe forduló szívemben,
Sikongnak a tavaszi áriák.

Nézd a nap alól egy kis falu
A párából lassan fölmerül,
A jegenyék mint lándzsák
Őrt állnak a táj körül.

Palics

Szép vagy Palics te égi folt,
Sima tükrös álmos nagy vizeddel,
Amint beléd tekint az esti hold,
Selymes, aranyszőke tincsekkel,

Melyeket illatos szellők bodrítanak
Vékony hullámokba rakva,
S beletűzdelik a csillagokat
Fényvirágos koszorúkba.

Olyan vagy ilyenkor mint az álom,
Mit szelid jószágok nyugalma szül,
Talán nincs is rátság a világon,
Csak magunk emberek, itt legbelül.

Csupa vágy vagy, merengés, ihlet,
Bölcső, melyben a múzsa lelke ring,
Minden szépség összege megillet,
Amint feletted az éj varázsa kering.

Mákonyos csönded puha, álmatag,
Merő hívás illatos árnyaid,
Amíg feletted a szőkehold áthalad,
Mebontod a vágnak rejtett ágyait.